

Ugeblad og Annoncetidende
for Allinge-Sandvig.
Gudhjem, Østerlars, Hasle
Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. • Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri
Oplag ca. 3500 Eksemplarer

Nr. 70 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 3. April

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1929

ANEMONER

—o—

Trods Kulde og Nattefrost begynder de smaa Anemoner at titte frem mellem Skovbundens visne Løv. Først kommer den blaa, den staar saa bly og ensom og misser mod Solen, næsten dækket af visne Blade. Det er, som om den vilde sige til den forbigaaende: „Det er koldt, jeg fryser, tag mig med hjem i din varme Stue“. Og hvem kan nænne at sige nej til den lille Foraarsbebuder. Lidt efter lidt dukker der flere frem, de staar i smaa Klynger og nikker i den skarpe Foraarsblæst: „Her er jeg, her er jeg!“

Kommer man en Ugestid senere ud i Skoven, har den helt skiftet Udseende, nu har Millioner af hvide Anemoner indrammet af grønne Blade dækket Skovbunden, der er som et broget Tæppe, der fryder Øjet, og hvor man med Varsomhed sætter sin Fod. Nede i Lavningen, hvor der er fugtigt, breder den gule Anemone sig i store Klynger. Blaåt og hvidt og gult og grønt saa langt Øjet rækker, men den hvide Anemone er talrigst repræsenteret og dominerer med sine store, hvide Kronblade, der ofte antager et lilla Skær paa Undersiden.

Blomstens Navn stammer sandsynligvis fra et hebræisk Ord, der betyder „den yndefulde“. I Tyskland hedder den Aprilblomst, Skovrose eller Vindrose. — Den blaa Anemone var i gamle Dage kendt under mange forskellige Navne: Adelskløver, Blaavejs, Himmel-draabe. Den benyttedes ogsaa som Lægeplante mod Leversygdomme og kaldtes Feberurt eller Leverurt.

Om Anemonens Oprindelse fortæller et græsk Sagn, at Mars var skinsyg paa Adonis, og derfor dræbte han ham paa en Vildsvinejagt. Venus sørgede meget herover, og paa det Sted, hvor hendes Taa-
rer faldt, voksede Anemonerne frem.

Skatte - Betragtninger.

Efter at den kommunale Skat-
teliste har været fremlagt til Ef-
tersyn paa Raadhuset, er det som
om „Spændingen“, vedrørende
Skatteprocenten, specielt Lignings-
procenten, har lagt sig. Som altid
ved denne Lejlighed, er dette Fæ-
nomen, det daglige Samtaleemne
Mand og Mand imellem; og det
er noget, der ogsaa nok kan vække
en til Eftertanke, naar man erfarer
at Ligningsprocenten, som her,
bliver det nette Tal af ca. 19 %!

Hvad dette betyder for de smaa
Indtægter, for ikke at tale om de
lidt større, hvor Skalaen ydermere
gør sit Krav gældende, skal jeg
ikke komme nærmere ind paa.
Kendsgerningerne taler her for

sig selv — (jfr. Skatterestanceli-
sten).

En Ting er givet, at finde no-
gen, der fuldtud er tilfreds med
sin egen Skatteansættelse, er vist
haabløst. Jeg har ialtfald ikke hørt
nogen udtale sig i den Retning.
— Tværtimod. — Det har været
interessant at lægge Mærke til,
hvor flegmatisk og opgivende Be-
folkningen i Aar har taget imod
den opgivne Ligningsprocent. Der
var ingen, som blev forbauset, og
ret mange Klager, vil der sikkert
ikke tilflyde Skatteraadet, det er
vist opgivet, som haabløst. Man
gaar i sit stille Sind og bider
Tænderne sammen, og lader saa
for Resten staa til. — En Ting
vil jeg anbefale, og det er, saa
vidt muligt at honorere efterhaan-
den, som Skatten er forfalden,
den gamle Slendrian med bare
at lade slæbe paa, vil det ny By-
raad sikkert ikke finde sig i, og

gaar det ogsaa i sidste Instans,
kun ud over Skatteyderne. — Den
falske Forestilling, at den reste-
rende Skat vil blive en eftergiven,
skal man vist ikke lade finde for
megen Tiltro. Hvad vilde ogsaa
isaafald de sige, som har betalt
deres Skat. Disse kunde jo med
fuld Føje komme og forlange no-
gen af den erlagte Skat tilbage-
betalt.

En anden Ting, som jeg har
lagt Mærke til, er den ringe For-
staaelse enkelte Næringsdrivende
og Forretningsfolk endnu har over-
for Spørgsmaalet, at føre et re-
gulært, og overfor Skattemyndig-
hederne acceptabelt Regnskab. Dette
er en Mangel, som der nok
maa betales for. Overfor et saa-
dant mangelfuldt Regnskab har
Ligningsmyndigheden frit Spille-
rum. Og Resultatet bliver altid,
at Vedkommende kommer til at
betale en langt højere Skat, end

hans Nettoindtægt faktisk hjemler
ham til at betale. Klager vedkom-
mende til Skatteraadet, bliver der
uvægerligt kun spurgt efter et:
Regnskaberne, og der staar han
— færdig med Dem — bare bet-
tal. Nej, her er et Punkt, hvor
man ikke har Raad til at spare
et Par Kroner til en Medhjælp,
hvis man ikke selv har Tid, eller
kan, de kommer nemlig ind igen
paa utallige Maader. Man har bedre
Oversigt over sin Forretnings
Trivsel, sit Varelager, sin Skyld
til Kreditorerne, og sine udestaa-
ende Fordringer, og kan foretage
sine Dispositioner derefter. Før
et, ifølge Bogføringsloven, rigtigt
Regnskab, og nøjes med at be-
tale den Skat, der virkelig tilkom-
mer Dem. Det kan nok have sin
Betydning, naar som sagt, Skat-
ten her er ca. 19 %.

Kr. Koefoed.
Bogholder. Revisor.

Æresgæld.

Oversat af Ingo Ørstedt.

—o—

Pierre de Treslan saa hen paa
Uret. Allerede otte. Saa havde
han maaske kun fire Timer tilbage
at leve i. Han gemte Revolveren
ned i en Skuffe og skyndte sig
at klæde sig paa. Han maatte til-
staa for sin Far. Det var næsten
det sværeste af det hele. Hvorfor
havde han ogsaa ladet sig forlede
den foregaaende Aften til at drikke
og spille og fremfor alt til at tabe
en saa stor Sum. Det maatte ord-
nes paa den ene eller den anden
Maade. Og det skulde være inden
Kl. 12.

Pierre var modig og besluttet,
da han traadte ind til sin Far.

— Jeg har spillet dumt inat og
tabt to Hundrede Tusind Francs
paa Æresord. De skal være betalt
inden Middag. Kan Du klare den
Sum?

Hr. de Treslan var blevet me-
get bleg. Han havde selv i sine
unge Dage været Spiller og vid-
ste, hvad dette betød.

— Du har ikke Pengene? —
Det var kedeligt — sagde Sønnen
og gik ud.

Hr. de Treslan løb efter ham.

— Vent! raabte han. Jeg tager
Vognen og kører til Byen og prø-
ver at rejse Summen.

— Du har kun Tid til Klokkeren
halvtolv. Klokkeren tolv skal jeg
være hos min Kreditor.

— Pengene skal være der inden!
lovede Faderen. Hvor bor han?

— Rue du Cloitre. Hans Navn
er Villeneuve.

— Godt. Vent mig henimod
Klokkeren tolv i Kafé Comédie. Jeg
skal nok klare det.

— Men ikke over tolv. Saa er
det for sent.

— Jeg forstaaer det! sagde Fa-
deren og skyndte sig bort.

— Hr. de Villeneuve, sagde Hr.
de Treslan med rystende Stemme.
Jeg ved, at det Skridt, jeg har
foretaget mig, er imod Skik og
Brug. Men jeg haaber, at De vil
forstaa en Fader. Sagen er: Min
Søn, Pierre de Treslan, har inat
tabt to Hundrede Tusind Francs,
som han skal aflevere til Dem in-
den Klokkeren 12. Han ejer ingent-
ing selv, og jeg har kun kun-
net fremskaffe halvtreds Tusind
Francs, som jeg bringer her, men
jeg er parat til at binde mig for
Resten. — — —

Hr. Villeneuve afbrød køligt:

— Spillegæld lader sig ikke be-
tale a conto. Deres Søn har tabt
paa Æresord. Hvis De selv havde
været Spiller — — —

— Det har jeg været, sagde
Hr. de Treslan stille og bøjede
Hovedet. Jeg beder Dem vise
Naade for mig og min Søn; hvis
De nægter det, ved De hvad der
hænder. Han er kun femogtyve Aar

65-Aars Dagen for Slaget ved Helgoland.

— Den 9. Maj er 65 Aars Da-
gen for det berømmelige og for
den danske Marine saa ærefulde
Søslag ved Helgoland. Efter at
det i 1864 var blevet bekendt, at
man fra Østrig kunde vente en
Eskadre til Nordsøen, mulig end-
og til de danske Farvande, dan-
nedes i Marts en saakaldt „Nord-
sø Eskadre“, der i sin endelige
Sammensætning kom til at bestaa
af Fregatterne „Niels Juel“ og „Jyl-
land“ samt Korvetten „Heimdal“
under Orlogskaptajn E. Suenson.
6. Maj stod Eskadren syd paa
ned mod Helgoland, og 9. Maj
Kl. 12 fik han Fjenden i Sigte.

Den fjendtlige Styrke var sam-
mensat af 2 østrigske og 3 preu-
siske Skibe, der kommanderedes

af Linieskibskaptajn von Tegetthoff
ombord paa Fregatten „Schwar-
zenberg“. Eskadrene nærmede sig
hinanden, de danske i tætsluttet
Kølvandsorden, de allierede i
Frontorden, der dog snart foran-
dredes til en brudt Kølvandsorden,
saaledes at Preusserne kom længst
bort. 20 Kvartmil sydøst for Hel-
goland paa ca. 4000 m Afstand
aabnede Østerrigerne Ilden, og kort
efter var Kampen almindelig. Ved
udmærket Manøvrering af Suenson
nærmede de danske Skibe succes-
sivt Modstanderne til 400 m Af-
stand, og Kl. 3,30 opdagede han,
at „Schwarzenberg“'s Fortop var
skudt i Brand. Tegetthoff maatte
herefter opgive Kampen, falde af
og flygte mod Helgoland. Forføl-

gelsen fra dansk Side glippede
idet „Jylland“'s Ratliner, netop da
den skulde sætte efter Fjenden,
blev overskudt, hvorved nogle
Minutter gik til Spilde og Mod-
parten fik for langt Forspring. —
Tabet i Kampen var for de dan-
ske 14 Døde, 51 Saarede. Østri-
gerne havde 37 Døde, 83 Saarede,
Preusserne ingen.

Den paafølgende Morgen, netop
som Vaabenhvilen begyndte, gik
Suenson efter Ordre tilbage til
Kristianssand, hvor de Døde under
stor Deltagelse fra Nordmændenes
Side blev begravet.

Vort Billede viser det Øjeblik,
da „Schwarzenberg“ blev skudt i
Brand og Kampen dermed afgjort
med Fjendens Nederlag.

